

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8'
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λειπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσηπτακωτίστῃς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Αὐγούστου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 35

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 265)

Τὴν ἐπαύριον, 1 Ἰανουαρίου 1840, — καὶ πάλιν ἔτος δισεκτον, — ἐλαφρὰ ὄμιγλη συνεκάλυψε κατὰ τὰς πρωϊνάς ὄρας τὸν ἥλιον, σημεῖον προαγγέλλον ἀσφαλῶς μεταβολὴν τοῦ καιροῦ.

Ἐχον παρελθῆ ἕως τώρα τέσσαρες μῆνες καὶ δεκαεπτὰ ἡμέραι ἀφ' ἧς ἀνεχώρησα ἐκ Κερκυραίων, ἐπὶ τοῦ Ἀ λ θ ρ α ν ο υ. Πόσον ἀκόμη ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ τὸ ταξείδιον τοῦτο; καὶ μέχρι ποίου σημείου τοῦ Ἀντικριτικοῦ ἀρχ γε θὰ ἐπροχώρουν;

Ἦ πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰ τοῦ Διρκ Πέτερς εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ ἐπαισθητῶς. Ἐννοήσας, ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, μ' ἀνεζήτησε, καὶ μοιλονότι εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἀντηλλάσσομεν οὔτε λέξιν, ἐσυνεννοούμεθα κάλλιστα. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ δεκνύῃ καὶ διαθέσεις πρὸς συνομιλίαν. Ὁσῆκίς ἡ ὑπηρεσία δὲν τὸν ἐκράτει ἄλλοῦ, ἐπλησίαζε δειλῶς τὸ θρανίον ὅπου ἐκαθήμεν συνήθως ὀπισθεν τοῦ ὑποστέγου, καὶ ἐκεῖ ἐγένετο πάντοτε μία ἀπόπειρα συνομιλίας μεταξύ μας. Ἄλλ' ἅμα ἔβλεπε τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ πλησιάζουν, ὁ μιγὰς ἀπεμακρύνετο ἀμέσως.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, περὶ τὴν δεκάτην ὄραν, ὁ μιγὰς μ' ἐπλησίασε πάλιν, ἀποφασισμένος νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν. Καὶ διὰ νὰ τὸν διευκολύνω, τὸν ἠρώτησα ἀμέσως:

— Διρκ Πέτερς, θέλεις νὰ συνομιλήσωμεν δι' ἐκείνον; .. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μιγὰδος ἐξήτραψαν. «Ναί... δι' ἐκείνον...» ἐψιθύρισε.

«Ἀπῆλθεν, ἀφήσας με ὑπὸ τὸ κράτος ἀπεριγράπτου συγκινήσεως...» (Σελ. 274, στήλ. 8')

Πύμ... ὁ καίμενος μου ὁ Πύμ... εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ πέρα.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μιγὰδος ἐπληρώθησαν δακρύων, ἐνῶ ἐγὼ ἀπορούσα πῶς δὲν ἐξητμίζοντο ἀμέσως ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ βλέμματός του.

— Διρκ Πέτερς, ἠρώτησα, ξεύρεις ἀκριβῶς τί δρόμον ἐπῆρατε μετὰ τὸ πλοίαριον, ὅταν ἐφύγατε ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλα;

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε. Ὁ Πύμ δὲν εἶχε περὶ καὶ τοῦ κανένα ἐργαλεῖο. Ἐπηγάναμε ὀλωσδιόλου ἑστὰ τυφλά. Τετάρτες δὲ τῶν ἡμερῶν, ὁ ἀέρας καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς ἐσπρωγχαν ἀδιάκοπα κατὰ τὴν νοτιὰ. Ἐίχαμε στήση κουτιά γιὰ κατάρτια, καὶ τὰ ὑποκάμισά μας γιὰ πανιά.

— Ναί, καὶ ὑποκάμισα ἄσπρα, ποῦ τα ἐφοβεῖτο τόσο πολύ, διὰ τὸ χρῶμα των, ὁ αἰχμάλωτός σας Νῦ-Νῦ.

— Εἰμπορεῖ... ἐγὼ ἔμωσ δὲν το θυμοῦμαι... δὲν ἐπρόσεχα... Ἀφ' οὗ τὸ λέγει ὁ Πύμ, εἶνε ἀληθινόν!

— Καὶ τί ἐτρώγατε ὄλες ἐκείνες τὲς ἡμέρες; ἠρώτησα πάλιν τὸν μιγὰδα.

— Τετ χελῶνες, ποῦ εἴχαμε εὐρῆ ἑστὴ φελούκα. Ἦταν τρεῖς, ξεύρετε. Ἐπειτα αὐτὰ τὰ ζωντανὰ ἔχουν μέσα τους γλυκὸ νερό, καὶ τὸ κρέας των εἶνε καλόν... καὶ ὠμὸ ἀκόμη... κύριε!

— Καὶ προφέρω τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὁ Διρκ Πέτερς ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελεν ἀκουσθῆ, καὶ ἔρριψε γύρω του βλέμμα γοργόν... Ἦτο φανερόν ὅτι ἡ ψυχὴ του ἐφριττεν ἀκόμη, ἐνθυμονοῦν τὰς ἐπὶ τοῦ Κ ρ ἄ μ π ο υ ἀπαισίας σκηνάς!... Ἐκ τούτου ἡ ἀπεριγράπτως τρομερὰ ἔκφρασις, τὴν ὅποιον προσέλα-

Δ.). **Ναυσικῶν** (μὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον; δὲν ἔχεις ἐπίσης καὶ ὁ ἀδελφός σου; Τί μ' ἐρωτᾷς ἀν κάμνη;) **Φθινοπωρινὴν Βροχὴν** (ἔστειλα διατὶ μοῦ γράψεις τόσον σύντομα;) **Μολόρδον** (μόνον τὸν τακτικὸν μου συνεργάτων δημοσιεύω μεταφράσεις· ἀν θέλῃς ἄλλως νὰ μοῦ τὴν στείλῃς νὰ τὴν ἴδω μόνον, κάλλιστα.) **Παρατσούκλι**, Ἄρατος (πολὺ ἐλυπηθὴν ποῦ ἐώρασας τὰ γενέθλιά σου εἰς τὸ κρεβάτι· ἐλπίζω ὅμως ὅτι τώρα ἔγινες διὰ πάντα καλά.) **Πλατεῖαν Τηφλὼν Ἀλωνίων** (δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν, περὶ τῆς ὁποίας μοῖ γράφει ὁ ἀδελφός σου.) **Ἑλληνικὸν Τορπιλοδόλον**, Ἀγρυπνον Δράκοντα, Βρεχθεῖον (τὸ ὅποιον μετὰ παλῶν παρακολουθεῖ τὴν πρὸσδοκὴν τῆς Ψηφορίας, ἀνυπόμονον νὰ πραγματοποιηθῆ ὁ ἀναδιπλασιασμός.) **Δαμπηρὸν Φῶς** (ἔστειλα.) **Τί με Μέλει** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ὁ θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃ· εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου τὸν κ. Ἀβλιχὸν δι' ὅσα καλά λέγει καὶ προτιθεταί.) **Ἀντάρτην, Ζοφερὸν Μεσαίωνα, Τῶν τῆς Νυκτὸς** (χαίρω ποῦ διασκεδάσεις τόσον ὄρατα εἰς τὴν ἐξοχήν.) **Καλλικάντζαρον** (οὕτω αὐτὸ!) **Φίλιππον Βερικέτην** (ἀκούη δὲν ἐξεδόθη.) **Πειρασιεὺς Ἀλκόν** (σὲ συγχαίρω.) **Ἀρθούρου Κοῦρ** (ἔστειλα εἰς Πόρον.) **Κατσαρίδαν** (χαίρω ποῦ ἔγινες τώρα καλά καὶ ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς τακτικῶς.) **Ἡλιαν Σούσαν** (ἔστειλα.) **Ἀνδάλουσιαν, Ὀθρανίαν Ἀψίδα, Ἰωάνναν Γρεῦν** (εἰπέ τῷ νὰ μου γράψῃ μετὰ τὸ πρῶτον ἐκ τῶν τεσσάρων ψευδωνύμων.) **Ἑλληνικὸν Αἰσθημα** (καὶ τί ἔργα παριστάνετε; δὲν μοῦ γράφετε.) **Φίλιππον, Ἰππότην Γουλιέλμον**, (ναί, λάθος τυπογραφικόν· ὁ ἀριθμὸς 14 ἐδημοσιεύθη δις· ἀντὶ τοῦ 12.) **Ἀπότομον Βράχον** (ὠρατὰ περὶ τῆς 1) **Παυσαλιάν, Ἐνδοξὸν Σαλαμίτην, Τρικέραλον Ὀδραν Τρεχαγυρεούπουλον** κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Αὐγούστου θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Σεπτεμβρ.

Ὁ γράψας τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωται τὰς λύσεις των αἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φολίους, ὅν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

458. Δεξιγρίφος.
Ἐν γράμμα τοῦ ἀλαβῆτου κ' ἐν μέλος τοῦ προ-
[σώπου]
Τὸ ὄνομα θὰ κάμουν ἐνὸς γνωστοῦ σου τόπου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βαλακμίνου Σπογγαλιῶς

459. Στοιχειόγριφος.
Ἄδικα χάνω τὸν καιρὸν
Νὰ τῆς ἀλλάξω τὸν λαμό,
Γιατὶ καὶ τώρα εἶνε θαδ
Καὶ με κυττάζει καὶ γελά.
Μ' ἂν κοπιᾶσω πειὸ πολὺ,
Μὲ βῆτα ἔγινε ποῦλι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Κρήνου

460. Αἰνίγμα.
Τὸ μάραρρό μου τὸ λευκὸ
Μ' ἔκαμιν ἐνδοξόν πολὺ.
Θὲς τὸ ὄνομά μου νὰ σου πῶ;
Ἰδοῦ: Ἡλί, Λιλή, λιλι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χελουσοῦ Κόσκου

461. Αἰνιγμάδες Αἰνίγμα.
Κρεατένιο τὸ σουβλί
Σιδερένιο τὸ ἀρνί.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αὐγερινῶ

462 Κερκυμμένον Κυβόλεξον.
1.—Ἐπαρχία τῆς Θράκης ἡ πάλαι Κρηστωνία.
2.—Ὁ ἀπὸ ἡ μάλλον ὁ αἰθὴρ περιβάλλει τὰ
3.—Ψευδὴ ποτὲ μὴ μαρτυρήσῃς. [πάντα.
4.—Ἐσο ταπεινὸς καὶ ἂν ἐπὶ πολλοὺς ἄρθρῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Π Ἀρέβα

463 Ἀδστήρ.
Νάντικατασταθῶσι
οἱ ἀστερίσκοι διὰ γράμ-
μάτων οὕτως ὥστε νὰ
ναγιώνσονται: καὶ
ποῦς ἕπειρος, ὀριζώντιος
πορθμὸς καὶ διαγωνίος
δύο πτηνῶ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτινῆς τοῦ Σουίτη
464-465. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.
1.
Ὁ Διδάσκαλος: — (Ζητεῖται ἡ ἐρώτησις.)
Ὁ Μαθητής: — Τρία: τὸ φίλον, τὸ βασί-
καὶ τὸ ἅγιον.
2.
Τὸ Ταπεινὸν Ἴον: — (Ζητεῖται ἡ ἐρώτησις.)
Τὸ Ἀρχιεζιάνιον: — Μέχρι τῆς 31 Αὐγού-
στου τὸ βραδύτερον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεζιάνιου
466-468. Ἀδτεῖα Παροράματα.
1.—Ἡ Φυσικὴ ἡδύνη τὰ νῦτα,
2.—Τὰ ἄντρα κάμουν εἰς τὸν ουρανόν.
3.—Ὁ θώραξ εἶνε λαύρος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσόφωρου

469. Ἀπροδόκνητον.
Ἦως εἶνε δυνατόν νὰ μὴ πενᾷ τις;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χιονοσοκοῦ Τελύτην
470.—474. Μαγικὸν γράμμα.
Τῆ ἀντάλλαγι ἑνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐ-
κάστῃς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:
τροφὴ, βελον, μάκα, ὄνομα, ἄρμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γενναίου Λεβιδίου
475. Διπλῆ ἀκροστοχίς.
Διὰ τῶν κεφαλῶν ἐξ ζῶων, νὰ σχηματισθῇ
ζῶον, καὶ διὰ τῶν τραχηλῶν των ἕτερον ζῶον.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γαλιανῆς τοῦ Αἰγίου
476. Φωνηεντόλιπον.
Τρε στυ-***-τε-τχη-8-6.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κινεζικοῦ Αἰ
477. Γρίφος.
1,3,4,7,11,18,29,47, Η + Ι + Ε
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφροῦ Μισακίου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 13 ἰουνίου ἰ

312 [Κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προη-
γούμενον φυλλάδιον διὰ λύσεις τοῦ 312 ἢ τοῦ
323. Ἡ λύσις τοῦ 312 εἶνε: **Ἡ** ἡ περι-
μέγει τὸν ἀμελή]

313. Κάππαρις (Κάππα, ρίς). — **314.** Ἀ-
θάμας, ἀδάμας — **315.** Ἀρχέλαος. — **316.**
(Ἀκυροῦται). — **317.** Τὰ γένητα.

318. Σ **319.**
Ο Υ Ν Ε Ρ Ω Ν
Α Κ Ν Ε Ρ Ι Σ
Ε Ο Ρ Ι Σ
Β Α Ν Α Ρ Ν Ω Σ
Α Δ Α Γ Ν Ν
Α Δ Α Ι
Σ Υ Α Γ Ρ Ο Σ

320. ΚΙ Σ Σ Α **321 ΟΛΥΝΘΟΣ** (1, Ἴος.
2. Μελος. 3. Κοῦβα. 4. Τη-
5. Π. 6. Νος. 5. Σαμοθράκη 6. Ἰου-
7. Χονος. 7. Θάσος). — **322.**
Ἄ Χ Ο Θ Ὁ λύκος κ' ἂν ἐγέρας κ'
Ἄ Κ Ρ Ι Σ Η ἄλλαξε τὸ μαλλί του, οὐδὲ τὴν
1 ἠγωνίην ἄλλαξε οὐδὲ τὴν κε-
2 Σ Φ Υ Ρ Α φαλὴν του. — **323.** Ὅποιος
3 ἠσά. — **324.** Ἀνθρώπος ἀγράμματος ἔξω ἀ-
4 πελέκην — **325.** Ὁ Περιμήδης συνοδοιπόρος
τοῦ Ὀδυσσεύς ἦν.

Κόρην τοῦ Πηλίου, Ταγαγαίαν Κόρην, Ρωσικὴν Καραμέλιαν καὶ Μολόρδον — ἢ Πλατεῖα τῶν Τηφλῶν Ἀλωνίων μετὰ τὴν Μέλλοσαν Καλλιέχνηδα — τὸ Ἑλληνικὸν Τορπιλοδόλον μετὰ τὸ Ἀρχιεζιάνιον — ὁ Ἄρατος μετὰ τὴν Ὀθρανίαν Ἀψίδα — τὸ Τί με μέλει μετὰ τὴν Νῆσον τῶν Φαϊάκων, Ὁ Μ, Γαλλινῶν καὶ Πέτρον Μάεσην — ἢ Κεραυρὸς μετὰ τὸν Κλάδον Ἐλαίας, Καρθερίαν καὶ Ἀλέξ. Οἰκονομίδην — ἢ Γενναῖος Δέσβιος μετὰ τὸν Μολόρδον, Ταγαγαίαν Κόρην, Κόρην τῆς Ὁραίας Δέσβου, καὶ Κόρην τοῦ Πηλίου — ὁ Τίος τῆς Νυκτὸς μετὰ τὸν Μολόρδον, Μοναχὴν τῆς Πεντέλης, Κόρην τῆς Ὁραίας Δέσβου, Δάφνην καὶ Ἰωνικὴν Ἀκτὴν — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Πάντοτε Φαιδράν, Μόσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Φάλλοντα Ρύακα — ἢ Κατσαρίδα μετὰ τὴν Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας, Σιδηροῦν Πύργον Βασιλείσαν τῶν Ἀνθῶν καὶ Ναυτοπούλαρ — ἢ Ἰωάννα Γρεῦν μετὰ τὴν Ἰωάνναν Μαρκετὴν, Δὸν Κολοκόθαν Πατέρα καὶ Μικρὸν Τυμπανιστὴν — τὸ Ἑλληνικὸν Αἰσθημα μετὰ τὸν Παπουσομμένον Γάτον — ὁ Φίλιππος μετὰ τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφροικῆς καὶ Φιλοπάτριδα Ἰάδα — ἢ Παυσαλιὰ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημάλαν, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Ναυτοπούλαρ — ἢ Ἐνδοξὸς Σαλαμίς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημάλαν, Σημαιοφόρον, Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Σκηπτρον τοῦ Διὸς καὶ Νοσταλγὸν Ἑλλάδα — ἢ Τρικέραλας Ὀδραν μετὰ τὴν Ναυτοπούλαρ, Ρωμηοπούλαρ, Νασραδδὴν Χορτζαν, Ἀύραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου — ὁ Τρεχαγυρεούπουλος μετὰ τὸν Λοισιον, Δ. Π. Ἀρίθων καὶ Φάλλοντα Ρύακα — ἢ Ἀμυδρὰ Λάμψις μετὰ τὴν Τάρια-Ταρέλα, Ἀνδάλουσιαν, Γλυκύλαλον Ἀηδόνα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ναυτοπούλαρ.

Ἄπο ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἢ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Συριανὸν Ἰππότην, Ἐρμὴν τοῦ Πραξιτέλους (σοῦ συγχωρῶ τὴν τόλμην, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχεις ἀδικον· πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ.) **Δεσποινίδα Ἀἴ Χοδγκ Τσάγκ, Μπουμπουνισμένο Μναλό, Φιλέρημον Ἴον, Φιλοθάνατον, Μερεξεδέτιαν** (χαίρω πάρα πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις· ἀλλ' ἀπὸ ποῦ ἐνόησες ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ;) **Φάλλοντα Ρύακα, Ἰπολαίδα** (ἂν δὲν σου ἀπήντησα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τίποτε· μήπως ὅμως σοῦ διέφυγε ἢ ἀπάντησις;) **Ἀύραν τοῦ Ὀρφέως, Ἰάναν** (ὁ κ. Φαίδων μ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.) **Σαυριδάκι, Μακρολέξαν** (βερμωτάτας εὐχαριστίας διὰ τὴν ὑποχρέωσίν.) **Μιγάταρον** (τώρα εἶνε ἐν τάξει.) **Ζαππίδα, Ἀντιόχον τὸν Σωτήρα** (ἐλπίζω τώρα πάλιν νὰ μου γράψῃς τακτικῶς τὸ ζήτημα τῶν πτωχῶν ἐλύθη πρὸ πολλοῦ· δὲν τα εἶπαμεν.) **Μαρίαν Καλλιτίκου** (ναί.) **Βασιλέα τῶν Ὀρέων, Μικρὸν Πιανίσταν**, (τί περίεργον ὄνειρον· ἢ ἀδελφὴ σου δύναται νὰ μου γράψῃ μετὰ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὅποιον θέλει.) **Δ. Ἀρίθων** (ὁ 6' τόμος (1880) ἐξηνηλθῆ) **Ν. Βαβάκη** (ἄλλα εἶνε διὰ μικρὰ παιδία, ἄλλα διὰ μεγαλήτερα· ἄλλα διὰ πολὺ μεγάλα, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐγὼ δημοσιεύω ἅπ' ὅλα καὶ δι' ὅλους.) **Τελευταίαν Χελιδονα** (ἀλήθεια τὸ λές, ὅτι δὲν ἐννοεῖς διατὶ πέρνει ἐκεῖνο τὸ ξύλο; Βλέπει τὴν ἀλεπούνην ποῦ πλησιάζει, καὶ το πέρνει δ' ἂ νὰ τὴν κτυπήσῃ· ὑπάρχει ἀπλοῦς-ερον ποῦμα;) **Ἀναστάσιον Δ. Ζωγράφον, Γουλιέλμον Τέλλον** (δὲν λέγω τίποτε «δι' ἐνόητους λόγους»· ἐν τούτοις μοῦ ἤρσε πολὺ ἡ περιγραφή σου.) **Κινεζικὸν Αἴ, Χροστὴν Βερτίσαν** (τώρα παρασμέννα, ἐχασμένα.) **Ἐρυθρὸν Θάλασσαν, Μικρὸν Διάβολον** (ἔμαθα παρὰ τοῦ φίλου μας ἐκείνου τὰ κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Συλλόγου καὶ σὰς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὴν τῶσφ θερμὴν ἀγάπην.) **Ἀσπρο Δαγούδακι** (τίποτε ἀκόμη ὁ κ.

δε τὸ πρόσωπον τοῦ μιγάδος, καθ' ἣν στιγμήν ὠμίλει περὶ ὧμοῦ κρέατος, — ἔκφρασις ὄχι καννιβαλοῦ τινὸς τῆς Αὐστραλίας, ἀλλ' ἀνθρωποφάγου ἀκουσίου, ἀποτροπιαζομένου τὸ παρελθόν.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἠρώτησα πάλιν τὸν μιγάδα :

— Λοιπὸν, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ συντρόφου σου, τὴν 1 Μαρτίου εἶδατε διὰ πρώτην φοράν ἐμπρὸς σας ἕνα μέγαλον πέπλον ἀπὸ ἀτμούς, με κάτι ἀκτινες φωτεινός ;

— Δὲν θυμοῦμαι, κύριε ! . . . Ἄλλ' ἀφ' οὗ τὸ λέγει ὁ Πύμ, εἶνε ἀληθινόν.

— Παρατήρησες τοῦλάχιστον ἂν τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης εἶχεν ἀλλάξῃ ; ἂν εἶχε χάσῃ τὴν διαφάνειάν της καὶ γίνῃ ἄσπρη ὡς τὸ γάλα ;

— Οὐτε αὐτὸ, κύριε ! Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, ἀφ' οὗ τὸ λέγει ὁ Πύμ, ἔτσι εἶνε... Ἄλλὰ ἐγὼ εἶχα χάσῃ τὸν κόσμο. Ἡ φελούκα ἔτρεχε... ἔφρευγε... καὶ μαζί της τὸ μυαλό μου.

— Μὰ οὐτε τὴ βροχὴ τῆς λεπτῆς σκόνης, τῆς ἄσπρης στάχτης, δὲν εἶδες ;

— Δὲν θυμοῦμαι.

— Μήπως ἦτο χιόνι ;

— Χιόνι ; . . . ναί... ὄχι... ἔκανε ζέστη... Τί λέγει ὁ Πύμ ; Πρέπει νὰ πιστεύετε ὅ,τι λέγει ὁ Πύμ !

— Ἐνόησα, ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐξακολούθῃσιν τὴν ἀνάκρισιν περὶ τῶν ὑπερφυσικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια περιγράφονται εἰς τὰ τελευταῖα κεφάλαια τοῦ βιβλίου. Ὁ μιγάς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ με διαρωτίσῃ. Καὶ ἂν πράγματι ἐπαρουσιάσθησαν, καὶ ἂν πράγματι τὰ εἶδε, τώρα πλέον δὲν ἐνεθυμᾶτο τίποτε.

— Ὁ Πύμ θὰ σας τα πῆ ὅλα, κύριε ! προσέθεσε χαμηλοφώνως ὁ μιγάς. Αὐτὸς ξεύρει... ἐγὼ δὲν ξεύρω τίποτε. Καὶ ὅ,τι σὰς πῆ, νὰ το πιστεύετε.

— Ὅθ' το πιστεύσω.

— Λοιπὸν... ὅθ' πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε ;

— Ἐλπίζω.

— Ἀφοῦ βροῦμε πρῶτα τὸν Οὐίλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ναύτας τῆς Γ' Ἄνας ;

— Ναί.

— Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τοὺς βροῦμε ;

— Καὶ τότε... ἔλπίζω νὰ πείσω τὸν πλοίαρχον.

— Καὶ δὲν θάρρηθῇ βέβαια νὰ δώσῃ βοήθειαν ἕνα δυστυχῆ ἄνθρωπο... ἕνα ὁμοῖόν του !

— Ὅχι, δὲν θάρρηθῇ... Ἐπειτα, ἂν εὐρωμεν ζωντανούς τὸν Οὐίλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς συντρόφους τὸν, θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ...

— Εἶνε ζωντανός ; . . . Ναί ! εἶνε ζωντανός ! ἀνέκραξεν ὁ μιγάς. Μὰ τὸ Μέγα Πνεῦμα τῶν πατέρων μου, ζῆ καὶ με περιμένει... ὁ καϊμένος μου ὁ Πύμ ! . . . Ὡ, τί χαρὰ που θὰ τὴν πάρῃ

τὸ παιδί μου, τὴν ὄρα που θὰ βρεθῇ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου του Δίρκ... κ' ἐγὼ πάλι, τὴν ὄρα που θὰ τον αἰσθανθῶ ἐδῶ... ἐδῶ.

Καὶ τὸ εὐρὺ στήθος τοῦ Δίρκ Πέτερς ἀνεπάλλετο, ἐφρούσκωνεν ὡς θάλασσα τρικυμιώδης.

Κατόπιν ἀπήλθεν, ἀφήσας με ὑπὸ τὸ κράτος ἀπεριγράπτου συγκινήσεως. Μὲ συνεχίζει τὸ αἰσθημα, τὸ ὅποιον ἐνέκλειεν ἡ καρδιά τοῦ ἡμιαγρίου τούτου, ἡ περιπάθεια μεθ' ἧς ἠγάπα τὸν ἀτυχῆ του σύντροφο, ἐκείνον τὸν ὅποιον ἀπεκάλεϊ παιδί του.

Τὴν 2, 3 καὶ 4 Ἰανουαρίου, ἡ γολέττα μας ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ πρὸς νότον. Ἐν τούτοις εἰς τὸν ὄριζοντα ἐβλέπαμεν πάντοτε συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον τὴν γραμμὴν, ἧτις ἐσηματιζέτο ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης. Ὁ σκοπιωρὸς δὲν ἀνήγγειλεν οὐτε ἠπειρον οὐτε νῆσον εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ἀναρκτικοῦ. Μήπως ὁ Δίρκ Πέτερς ἐπλανᾶτο, ὅταν μᾶς ἐβεβαίωνεν ὅτι εἶχεν ἴδῃ μακρόθεν ξηρὰν ; Αἱ ὀπτικαὶ ἀπάται εἶνε τόσο συχναὶ εἰς τὰ ὑπερνότια ταῦτα πελάγη !

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπα πρὸς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ, ὅτι ἀφότου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ δὲν εἶχε πλέον ἐργαλεία, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ πολὺ πιθανὸν ἡ ξηρὰ νὰ εὐρίσκεται πρὸς ἀνατολὰς ἢ καὶ πρὸς δυσμὰς. Τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς δὲν ἀπεβιάσθησαν πουθενά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἤμειθα βέβαιοι περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ξηρᾶς— ἢ ὅποια τώρα εἶνε ἀρκετὰ ἀμφίβολος, — καὶ ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἀνεκαλύπταμεν.

— Ὅθ' τὴν ἀνακαλύψωμεν, πλοίαρχε, ἂν προχωρήσωμεν ἀκόμη ὀλίγας μῦτρας πρὸς νότον.

— Πιθανόν' ἀλλὰ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐξερρευθῶμεν τὰ μεταξὺ τοῦ τεσσαρακοστοῦ καὶ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου μεσημβρινοῦ.

— Ὁ χρόνος μας εἶνε μετρημένος, ἀπήνησα ζωηρῶς, καὶ θὰ ἐξάναμιν πολλὰς ἡμέρας, χωρὶς νὰ φθάσωμεν πρῶτα τοῦλάχιστον εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ὁ Πύμ καὶ ὁ Δίρκ ἀπεχωρίσθησαν.

— Καὶ μήπως τὸ γνωρίζομεν αὐτὸ τὸ σημεῖον ; Εἰς τὴν διήγησιν δὲν ὀρίζεται διόλου, καὶ θὰ μας ἦτο ἀδύνατον νὰ το εὐρωμεν... Ὁ Πύμ λέγει ὅτι τὸ ρεῦμα ἐσπρωγνεν τὸ πλοιαρίον του μετὰ «φοβερὰν ταχύτητα». Ἀπὸ τοῦτο εἰμποροῦμεν νὰ εἰκάζωμεν, ὅτι πιθανόν νὰ ἐφθασε καὶ μέχρι τοῦ πόλου, ἀφ' οὗ ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ ἀκόμη, δὲν ἀπέτρεχε παρὰ μὲτρίως τετρακόσια μίλια. Ἄλλὰ τί μας ἐνδιαφέρει ; ὁ Ἄ λ θ ρ α ν ο ς

δὲν ταξιδεύει πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἀλλὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του. Ἡμῶρεςαν νὰ προσεγγίσουν αὐτοὶ εἰς τὴν ξηραν, τὴν ὅποιαν εἶδε μακρόθεν ὁ Δίρκ Πέτερς ; Ἴδου τὸ μόνον ζήτημα.

Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε δίκαιον, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐφοδούμην μήπως ἤθελε δώσῃ διαταγὴν νὰ στρέψωμεν πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμὰς. Δὲν ἤθελα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ δρομολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ' ἄλλως τε εἶχα μίαν πεποιθήσιν, ὅτι, ἂν ὑπῆρχε πραγματικῶς ξηρὰ, θὰ εὐρίσκατο πρὸς νότον.

Τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, 5 καὶ 6 Ἰανουαρίου, οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη. Ὡς πρὸς τὰ παράδοξα φαινόμενα, τὰ ὅποια παρατήρησεν εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην ὁ Ἀρθούρος Πύμ, οὐδὲν παρατήρησαμεν ἡμεῖς : οὐτε πέπλον ἀτμῶν, οὐτε βροχὴν λευκῆς τέφρας, οὐτε σημαντικὴν ὑψωσιν τῆς θερμοκρασίας, οὐτε ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματος τῆς θαλάσσης. Ἐπίσης οὐδὲν ζῶον λευκόν, οὐδὲν πτηνὸν γιγαντιαῖον συνητήσαμεν μέχρις ὥρας.

Τὴν 7 Ἰανουαρίου, — ὡς ἠδυνήθη νὰ ἐνόησῃ ὁ Δίρκ Πέτερς μόνον ἐκ τοῦ παρελθόντος χρονικοῦ διαστήματος, — ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἄγιος Νῦ-Νῦ, ἐξηπλωμένος εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου, εἶχεν ἀφήσῃ τὴν ὑστάτην πνοήν... Τὴν 22 Μαρτίου—δηλαδὴ δύο καὶ ἡμισυ μῆνας ἀργότερα ἀπὸ τὴν σημερινὴν μας ἡμερομηνίαν,—περατοῦται τὸ ἡμερολόγιον τοῦ παραδόξου ἐκείνου ταξιδίου, ἐν μέσῳ σκότους πυκνοῦ, μὲλις διακοπτομένου ἀπὸ τὸν φωσφορισμὸν τῆς θαλάσσης. . . Οὐδὲν τοιοῦτον εἶχε συμβῆ ἀκόμη εἰς ἡμᾶς. Ὁ ἥλιος ἐξηκολούθει νὰ φωτίζῃ, διαρκῶς στρεφόμενος ὑπεράνω τοῦ ὀριζοντος.

Τὴν 9 Ἰανουαρίου, γενομένης ἀκριβεστάτης καταμετρήσεως, τὸ πλάτος εὐρέθη 86° 33'. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καθὼς ἐνεθυμᾶτο ὁ μιγάς, ἐπήλθεν ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν συντρόφων, συνεπεί τῆς συγκρούσεως τοῦ πλοιαρίου καὶ τοῦ ὀγκοπάγου.

Ρεῦμα ἀντίθετον, καθὼς ἐνεθυμᾶσθε, ὤθησε τὸν ὀγκοπάγον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρέθη ὁ Δίρκ Πέτερς, ὀπίσω πρὸς βορρᾶν. Παρόμοιον ρεῦμα συνητήσαμεν τώρα καὶ ἡμεῖς' ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὁ Ἄ λ θ ρ α ν ο ς δὲν ἠθάρνετο πλέον τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἄλλου ρεῦματος, τὸ ὅποιον, ἀπὸ τῆς νῆσου Τσάλαλ, τὸν ὤθει πρὸς νότον. Ἐτύχως ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ σταθερῶς καὶ ἀρκετὰ ἰσχυρῶς, πληρῶν τὰ ἰστία τῆς γολέττας, ἢ ὅποια ἐπρωχῶρει ταχεῖα.

Ἄλλ' ἡ ξηρὰ οὐδαμῶς ἐφαίνετο. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔχανεν ἤδη πᾶσαν ἐλπίδα τὸ πλήρωμα ἤρχισε πάλιν νὰ

μεμφιομῆ ὑποκόφως, διὰ τὴν μακρὰν καὶ ἄγονον αὐτὴν θαλασσοπορίαν.

Τῇ παραλήσει μου τότε, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, διὰ νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα καὶ νὰ καταπνίξῃ τὰ νέα σπέρματα τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, συνεκάλεσε τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ πρωαίου ἱστοῦ, καὶ ὠμίλησεν ὡς ἐξῆς :

— Νοῦται τοῦ Ἄ λ θ ρ α ν ο υ ! ἀπὸ τῆς νῆσου Τσάλαλ ἡ γολέττα μας διήνευσεν δύο μῦτρας ἀκόμη πρὸς νότον' ὡς ἀναγγέλλω δέ, ὅτι, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κυρίου Ζώρλιγκ, ἐκερδίσατε τέσσαρας χιλιάδας δολλάρια, — δύο χιλιάδας κατὰ μῦτραν, — τὰ ὅποια θὰ σας πληρωθοῦν ἅμα τελειώσῃ τὸ ταξίδιον.

Τὸ πλήρωμα ἠρέσθη εἰς ψίθυρον εὐχαριστήσεως. Μόνον ὁ Οὐρλιγκερλῆς καὶ ὁ Ἐνδικόττος ἐφώνασαν : « Ζήτη ! » ἀλλὰ δὲν εὐρον ἧχῶ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΙΤΛΟΣ τοῦ Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς κοινῆς γνώμης εἰς πλείστους ὅσους φιλογενεῖς καὶ μεγαλοῦτους Ἕλληνας. Μάλιστα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶπῃ, ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Ἄν ἠλευθερώθη, ἂν ἐπολιτίσθη, ἂν προώδευσε, τοῦτο ὀφείλει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ τέκνα της ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἠτύχησαν νὰ ἔχουν καρδίαν πλήρη φιλοπατρίας καὶ βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ. Δύο εἶδη θυσίας σώζουσι καὶ μεγαλύνουσι τὰ Ἐθνη : ἡ θυσία τοῦ αἵματος καὶ ἡ τοῦ χρήματος. Τὸ αἷμα ἐρρευσεν ἄφθονον καὶ ἐπότισε τὴν γῆν αὐτὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐβλάστησε τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας' ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἄφθονον ἐρρευσε καὶ τὸ χρῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου παρεσκευάσθη καὶ συνετελέσθη τὸ μέγα κατόρθωμα. « Διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ Βασίλειον— ἔλεγεν εἰς τῶν ἠρώων τῆς Ἐπαναστάσεως, — ἐθυσίασα ἑκατὸν πενήντα χιλιά-

δες κολωνάτα, καὶ ἐξ μέλη τῆς οἰκογενείας μου. » Καὶ τοῦτο ἢ παρόμοιον ἠδύνατο νὰ εἶπουν ὅλοι οἱ μεγάλοι πατριῶται τῆς γενεᾶς ἐκείνης, οἱ ὅποιοι ἐκτὸς τῆς προσωπικῆς αὐτῶν συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔργον, ἐθυσίασαν χάριν αὐτοῦ καὶ τὰς περιουσίας των.

Ἄλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀκόμη, κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς δουλείας, πῶς ἐφύτευθῆ ὁ σπόρος τῆς νέας ζωῆς, πῶς διεδόθη καὶ ἐκαλλίεργήθη ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, εἰμὴ διὰ τῆς ἐλληνικῆς παιδείας, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐλλήνων συγγραφέων, διὰ τῆς ἰδρύσεως Σχολείων ; Καὶ πῶς ἐγίναν ὅλ' αὐτὰ, εἰμὴ διὰ τοῦ χρήματος φιλογενῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι παρεσκευάσαν οὕτω τὰς ψυχὰς, δηλαδὴ τὰ πνευματικὰ ὅπλα τῆς μελλούσης ἀναγεννήσεως ; Καὶ μετὰ τὴν ἀναγέννησιν ἀκόμη, πῶς τὸ μικρὸν καὶ πτωχὸν αὐτὸ Βασίλειον, ἡμῶρες νὰ χωρῆσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ φανῇ εὐπρόσωπον πρὸ τῶν ἀντιζήλων ; Πάλιν διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ χρήματος, διὰ τοῦ χρήματος τῶν ὁμογενῶν. Λάβετε παράδειγμα μόνον τὰς Ἀθήνας. Πανεπιστήμιον, Πολυτεχνεῖον, Ἀρσακεῖον, Ἐθνικὸν Θεᾶτρον, Μουσεῖα, Μέγαρον Ἐκθέσεων, Νοσοκομεῖα, Φιλανθρωπικὰ Ἄσυλα, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, Ἀστεροσκοπεῖον, — τὰ πάντα ὀφείλονται εἰς ἐθνικὰς δωρεάς.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἰς πᾶσαν αὐτῆς ἐποχῆν, ἡ νέα Ἑλλάς ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει διὰ τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Ἡ δύναμις τοῦ Ἐλληνισμοῦ δὲν ἔγκειται βεβλῆως οὐτε εἰς τὰ στενά ὄρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, οὐτε εἰς τοὺς μετριωτάτους αὐτοῦ πόρους' ἀλλ' ἔγκειται εἰς τὴν θερμὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἀνέκαθεν, κατὰ παράδοσιν, ἐσυνείθισαν νὰ θυσιάζουσι ὅ,τι ἔχουσι ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Καὶ ὅταν εὐτυχῆσιν ναποκτήσουσι περιουσίαν, ἐκ μικρῶν μεγάλοι διὰ τῆς ἐργασίας ἀναεικνυόμενοι, ἢ μόνη των φιλοδοξία εἶνε νὰ τὴν θυσιάσουσι εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, εἴτε δι' ἔργα πολέμου, εἴτε δι' ἔργα εἰρήνης, εἴτε πρὸς ἀνακούφισιν καὶ περιθάλψιν δυστυχῶν ὁμοεθνῶν, εἴτε πρὸς φωτισμὸν πνευμάτων καὶ καλλιέργειαν ψυχῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔθνους εἶνε μεγάλη. Λάβετε παράδειγμα πάλιν τὰς Ἀθήνας. Μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἀνδριάντων, τοὺς ὁποίους ἔστησε μέχρι τοῦδε ἡ πρωτεύουσά μας, οἱ περισσότεροι καὶ οἱ περιφανέστεροι εἶνε οἱ τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν.

Τὰς σκέψεις ταύτας ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ σας ἀνακοινώσω ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου ἐνὸς μεγάλου Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου, τοῦ Χρηστάκη Ζωγράφου, ἀποθανόντος τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα

ἐν Παρισίσις. Κατήγετο ἐκ τῆς εὐάνδρου Ἡπείρου, τῆς πατρίδος τῶων καὶ τῶων ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Καὶ ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων ἐκείνων συμπολιτῶν του, ἀφιέρωσε τὸν βίον του ὅλον εἰς εὐεργεσίας. Ἐγνώριζε πῶς κερδίζονται τὰ χρήματα' ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἀπέκτησε μίαν τῶν μεγαλητέρων ἐλληνικῶν περιουσιῶν. Ἄλλὰ πρὸ πάντων ἐγγνώριζε πῶς δαπανῶνται. Ἐκτίσε Σχολεῖα καὶ Παρθεναγωγεῖα, ἐξέδωκε βιβλία, ἴδρυσε Συλλόγους, συνέστησε Βραβεῖα, ἐχορήγησεν ὑποτροφίας. Τὰ ὀδοθήκοντα ἔτη του ὑπῆρξαν σειρά ἀδιάκοπος ἐθνικῶν δωρεῶν. Ὁ ἦτο ἀδύνατον νὰ παριθμῶσιν ἐδῶ πῶσα ἔκαμε καὶ πῶσα ἐξώδευσε. Ἀρκεῖ νὰ σας εἶπω ὅτι μόνον μέχρι τοῦ 1880, εἶνε γνωστὸν ὅτι εἶχεν ἐξοδεύσῃ ἐν ἑκατομμύριον καὶ ἑπτακοσίας χιλιάδας φράγκα χρυσᾶ. Ἄν λάβετε τώρα ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἔκτοτε παρήλθεν ὀλόκληρος εἰκοσαετία, πλήρης ὁμοίας εὐεργετικῆς δράσεως, θὰ ἐννοήσετε πῶσα ἐξώδευσε ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ὁ Χρηστάκης Ζωγράφος καὶ πῶσα ἔκαμε διὰ τῶν χρημάτων τούτων. Πραγματικῶς χρήσις πλοῦτος σπανίως ἐγίνεν εὐγενεστέρα, πατριωτικώτερα. . .

Διὰ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ Χρηστάκη Ζωγράφου, τοῦ τόσο μεγαλοῦτου ὄσον καὶ μεγαλοφύχου ὁμογενοῦς, θὰ ζῆσῃ ἀθάνατον εἰς τὴν εὐγνώμονα μνήμην τῶν Ἑλλήνων' θὰ προβάλλεται δὲ πάντοτε ὡς παράδειγμα ὑψίστης φιλοπατρίας καὶ ἀρετῆς, ἀληθῶς ἀξιολύμητον.

Ἴδου μία ἀρχή, τὴν ὅποιαν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε διὰ νὰ τὴν ἐφαρμόσωσι μίαν ἡμέραν, ὅσοι ἐκ τῶν σημερινῶν ἀναγνωστῶν μου θὰ εὐτυχῆσουσι ποτὲ νὰ γίνουσι πλοῦσιοι : Ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλάς εἶνε μικρὰ καὶ πτωχὴ, ὁ πλοῦτος τὸν ὅποιον ἀποκτῶσι τὰ τέκνα της, ἀνήκει ὀλιγώτερον εἰς αὐτὰ καὶ περισσότερον εἰς τὴν Μητέρα !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΕΜΒΩΔΙΑ

Ἡσυχὴ νυχτιά, γλυκεῖα, καθάρια, Κύματα τριγύρω δροσερά, Λάμπουν τᾶστρα ὡς μαργαριτάρια, Χίλια κατρεφτίζονται φεγγάρια Κάτω μὲς' ἕς τάκοιμιστα νερά.

Τὴν καρδίαν τὸ κύμα νανουρίζει Μὲ μίαν μελωδίαν θαυμαστήν Κι' ἀπαλὰ τὸν πόνο μας κοιμίζει, Καὶ ἡ αὔρα εὐθυμῆ δροσίζει Τὸ κορμὶ που εἶχε κουρασθῆ.

[Κατὰ τὸ δανικὸν τοῦ Hejberg]

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ι Ο Ν Ι Κ Η Α Κ Τ Η

Βραβεύσας εις τον 53ον Διαγωνισμόν προς εύρεσιν των λύσεων πνευματικών ασκήσεων.

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ

[Γερμανικόν Παραμύθι.]

Θά σας διηγηθώ γιά μια ωραία χώρα, πού πολλοί θά ήθελαν νά πάνε, αν ήξευραν πού εύρίσκεται. Άλλά ο δρόμος, πού πάει ες αυτήν είνε πολύ μακρύς και κρυμμένος, ώστε δέν τον εύρίσκει κανείς.

Αυτή ή ωραία χώρα ονομάζεται Χώρα των Μακάρων. Έκει τά σπίτια είνε σκεπασμένα με γαλατομπόρεκο, πόρτες και τοίχοι είνε από ξερή μουσταλευριά, τά δοκάρια τής στέγης από ψητά γουρουνάκια. Ο,τι κανείς είνε τόν τόπον μας τό αγοράζει με ένα τάλληρο, κοστίζει εκεί μόνο μια πεντάρα τριγύρω σε κάθε σπίτι είνε ένας φράκτης πλεγμένος από ψημένα λουκάνικα και από σαλτσιόττο. Κάθε βρούσι είνε γεμάτη με έλλεκτό κρασί, πολλές μάλιστα με σαμπάνια, πού τρέχει σαν νερό, άμα κανείς τες ανοίξη. Οποιος λοιπόν του άρση τό κρασί και ή σαμπάνια, άς τρέξη νά πάη εις την Χώραν των Μακάρων. Πάνω εστα δένδρα φυτρώνουν τά ψωμιά ψημένα και ζεστα-ζεστά, και κάτω από τά δένδρα τρέχουν ρυάκια από γάλα μέσα ες αυτά πέφτουν από πάνω τά σμιγδαλένια ψωμιά και μαλακώνουν, έτοιμα γιά νά φαγωθούν. τί εύχάριστο αυτό γιά τά παιδιά! "Ε, παιδιά! τί λέτε; δέν θά πάτε; μήν ξεχάσετε όμως νά πάρετε και ένα μεγάλο κουτάλι του γάλατος.

Τά φάρια κολυμπούν εκεί πάνω-πάνω εις τό νερό, και είνε βρασμένα ή τηγανισμένα ή ψητά και έρχονται κοντά-κοντά εστην παραλία. Άλλά, και αν κανείς είνε πάρα πολύ τεμπέλης και βρειεται ν' άπλώση τό χέρι του νά τα πιάση, άρκει νά φωνάξη: φτ! φτ! και άμεσα τά φάρια έρχονται έξω εστην ξηρά και πηδούν μέσ' εστο χέρι του ή εστο στόμα του, αν τó ανοίξη και αν χωρούν.

Πιστέψετε ακόμη και τούτο, ότι τά πουλιά εκεί πετούν ετόν άέρα ψημένα, γήνες και γάλλοι, περιστέρια και πέρδικες, κόττες και πετεινοί και πάπιες και άλλα ένα σωρό. Οποιος βρειεται ν' άπλώση πάλι τό χέρι του, δέν έχει παρά ν' ανοίξη τό στόμα του κι' αυτά πετούν μέσα ες αυτό άμεσα, όσα χωρούν. Τά γουρουνάκια κι' αυτά γυρίζουν ετούς δρόμους ψημένα και με ένα μαχαίρι κρωμένο εστην πλάτη τó καθένα, γιά νά μπορη όποιος θέλει νά κόβη ένα κομματάκι.

Τά τυριά είνε εκεί, όπως έδω οι πέτρες και οι βράχοι, σκορπισμένα έδω κι' εκεί. Άλλες πέτρες είνε παστίτσο από κρέας και μακαρόνια. Τόν χειμώνα, όταν βρέχη, βρέχει καθαρό μέλι, σε πηκτές σταγόνες, και όταν χιονίξη, αντί χιόνι πέφτει καθαρή ζάχαρι, και όταν πέφτη χάλαξα, ή χάλαξα αυτή είνε ζάχαρι σε βόλους, ανακατωμένη με σύκα, σταζίδες και αμύγδαλα.

Τά άλογα εις την Χώραν των Μακάρων αντί νά κάνουν κάτι άλλο, κάμνουν αυγά, κοφίνια όλόκληρα, τόσα, πού αγοράζει κανείς χίλια εστην πεντάρα.

Τά χρήματα τά βρίσκει κανείς εύκολάτα: σείει τά δένδρα και πέφτουν από πάνω, μαζί με τά ψωμιά.

Υπάρχουν και μεγάλα δάση εκεί και μέσα ες αυτά και εστα χαμόκλαδα φυτρώνουν τά ωραιότερα ρούχα: πανωφόρια, σακάκια, πανταλόνια, γελέκια, φουστάνια όλων των χρωμάτων, όποιος χρειάζεται νέο φόρεμα πάει εστο δάσος και κόβει ένα, ό,τι του χρειάζεται. Τό χόρτο είνε κωμμένο από κορδέλλες όλων των χρωμάτων. Οι βράτοι παράγουν χρυσές καρφίτσες και οι φράουλες μαργαριτάρια. Πάνω εστα έκατες κρέμονται γυναικεία ώρολόγια πολύ καλοκαμωμένα. Πάνω εστα άγκάθια φυτρώνουν παπούτσια και υποδήματα, ακόμη και καπέλλα άνδρικά και γυναικεία, ψάθινα σιαδία και διάφορα στολισματα γυναικεία του κεφαλιού: κολύθρια, χρυσοκάνθαροι, πτερά στρουθοκαμήλου και άλλα διάφορα.

Η ωραία αυτή χώρα έχει και μια μεγάλη αγορά με πολλά πλεονεκτήματα και προνόμια. Οποιος έχει γρηά γυναίκα και δέν την θέλει πλέον, διότι δέν

του φαίνεται ώμορφη και καλή, την άλλάζει εις την αγορά αυτή με μια νέα και ώμορφη, και παίρνει μάλιστα με μια χτισίσι. Οι γρήες και άσχημες κάμνουν ένα λουτρό, πού τες ξεκαθαώνει: μένουν μέσα εστο νερό τρείς ή τέσσαρες μέρες και τότε βγαίνουν κομψές νέες δεκαεπτά ή δεκαοκτώ χρόνων.

Και διασκεδάσεις πολλές υπάρχουν εις την Χώραν των Μακάρων. Οποιος εστους τόπους μας δέν έχει εύθυμία και χαρά, αυτός την εύρίσκει, εκεί μέσα οι γλέντια, παιγνίδια και τραγούδια. Παίζουν και εις την σκοποβολή και όσο κανείς μακρύτερα από τó σημάδι χτυπήση, τόσο μεγαλύτερο βραβείο παίρνει. Και γιά τούς υπνάραδες, οι όποιοι γίνονται φτωχοί και κρεωκοπούν πολλές φορές εις τούς δικούς μας τόπους, είνε ο τόπος εκείνος λαμπρός. Κάθε ώρα ύπνου πληρώνεται εκεί με ένα είκοσάφραγκον και κάθε χασμουρίσμα με ένα τάλληρο. Οποιος χάνει εις τά χαρτιά, τού πέφτει πάλι τó χρημά του εις την τσέπη. Γιά κάθε ποτήρι κρασί πού πίνει κανείς, τρείς δραχμές ανταμοιβή, είτε άνδρας είτε γυναίκα. Οποιος μπορεί νά πειράξη και νά έρεθίξη καλλίτερα τόν κόσμο, αυτός κερδίζει πάλι ένα είκοσάφραγκον, και όποιος πη τó μεγαλύτερο ψέμα, αυτός παίρνει ένα εκατοστάρικο. Έδω εστον τόπο μας τόσοι και τόσοι λένε ψέματα και όμως δέν παίρνουν καμμία ανταμοιβή! εκεί όμως τó ψέμα τó θεωρούν ως τέχνη μεγάλην, γι' αυτό εκεί λένε ψέματα όλοι, οι ιατροί, οι έμποροι και οι τεχνίτες. Οποιος εκεί θέλει νά είνε σοφός άνθρωπος, πρέπει νά έχη σπουδάζει κοντά ες ένα χωριάτη, πρέπει δέ νά είνε και τεμπέλης και φαγάς, διά νά πάρη δίπλωμα. Πιστεύω όμως, ότι και εστον τόπο μας πολλοί θά μπορούσαν νά πάρουν εύκολα ένα τέτοιο δίπλωμα. Οποιος εργάζεται καλά, κάνει καλές πράξεις και δέν τρώγει πολύ και δέν κοιμάται πολύ, ούτε λέγει ψέματα, αυτόν όλοι εκεί τόν μισούν και εξορίζεται από την Χώραν των Μακάρων. Οποιος όμως είνε κατεργάτης, δέν ξεύρει τίποτε και όμως είνε γεμάτος υπερηφάνεια κουτή, αυτός περνά εκεί ως άρχοντας. Οποιος δέν ξέρει τίποτ' άλλο, παρά νά τρώγη, νά πίνη, νά κοιμάται, νά χορεύη και νά παίξη, αυτός γίνεται ύπουργός. Εκείνος δέ, τόν όποιον όλη ή κοινή γνώμη αναγνωρίζει ως τόν μεγαλύτερον τεμπέλην και τόν πλέον άνάξιον νά κάμη τίποτε καλόν, αυτός γίνεται βασιλεύς όλης τής Χώρας των Μακάρων και έχει έκτακτα εισοδήματα.

Ίδου πού σας είπα τόσα πολλά διά την Χώραν των Μακάρων, όποιος από σας τώρα θέλει νά πάη εκεί, αλλά δέν ξέρει τόν δρόμο, άς ρωτήση ένα τυφλόν, αλλά και ένας βωδός είνε καλός γι' αυτό, διότι βέβαια δέν θά του πη τόν στραδόν δρόμον. Τριγύρω όμως εις την Χώραν των Μακάρων — έλησμόνησα νά σας τó πω — είνε ένα τεύχος ύψηλό σαν βουνό από πλάφι. Οποιος θέλει νά έμβη ή νά βγη, πρέπει πρώτα νά κάμη μια τρύπα μέσα ες αυτό τρώγοντας τó ρύζι. (Εκ των του Bechstein). ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΡΑΦΟΣ

αλλά και ένας βωδός είνε καλός γι' αυτό, διότι βέβαια δέν θά του πη τόν στραδόν δρόμον.

Τριγύρω όμως εις την Χώραν των Μακάρων — έλησμόνησα νά σας τó πω — είνε ένα τεύχος ύψηλό σαν βουνό από πλάφι. Οποιος θέλει νά έμβη ή νά βγη, πρέπει πρώτα νά κάμη μια τρύπα μέσα ες αυτό τρώγοντας τó ρύζι.

(Εκ των του Bechstein).

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια. ίδε σελ. 269)

Κάθε πρωί ο κύριος Δούμανης άνεβαινεν εις τó δωμάτιον τής Μηλιάς, έκάθητο εις τó χαίλος του κρεβατιού, και συνωμιλούσε με την μικράν άσθενή. Η άφέλεια και ή νοημοσύνη τής τόν έκαμον νά ενδιαφέρεται δι' ό,τι έλεγε. Διά νά μή την στενοχωρήση, όσφ ήτον άρρωστη, δέν ήθέλησε νά την ανακρίνη διά τόν θησαυρόν. Άλλά κάθε φορά πού την άφινε, ένθυμούμενος τά μεγάλα της μάτια, τά τόσον γλυκά και είλικρινή, έπανελάμβανεν:

— Άν λέγη ψεύματα αυτό τó κορίτσι, νά μή με λέγουν πειά Ευσέβιον!

Τόν δέ Γιαννάκην ήρχισαν νά τον άγαπούν όλοι εις τó σπίτι, από τούς σκύλους μέχρι τής μαγειρίτσας. Ο Ζοζός πλέον είνε τρελαθής μαζί του, και όσάκις δέν εΐχεν ύπηρεσίαν, όλω με τόν Γιαννάκην εύρίσκετο.

Από την ήμέραν πού έσηκώθη ή Μηλιά, ή κυρία Πολυξένη την έμάνθανε νά σιγυρίζει μαζί τής τά άσπρόρρουχα. Συχνά την έστελλε και εις την κυρίαν Δούμανη, πότε με έν φόρεμα, πότε με μίαν άνθοδέσμη. Άλλ' ή κυρία Δούμανη δέν την υπεδέχετο με την παραμικράν εύμένειαν. Άν δέν έφοβετο μήπως ήθελε δυσχεραστήση τόν άνδράδελφόν τής, πρό πολλού θά εΐχε βγάλη έξω από τó σπίτι «τά ζητιανάκια», καθώς ώνόμαζεν τά παιδιά. Ο Ιούλιος πάλιν (ό νεαρός άνεψιός) δέν τοις έμιλούσε ποτέ, έπειδή τά εΐχλεψε, διά την συμπάθειαν, την όποϊαν έδειχνεν εις αυτά ο θεός του.

Την ήξιζαν όμως, πραγματικώς, τά παιδιά. Και όταν την Κυριακήν, ένα μήνα μετά την άφιξίν των, έπήγαιναν εις την εκκλησίαν, κρατούμενα από τó χέρι, μαζί με τούς υπηρέτας τής Λάνδης, εύμορφα, σεμνά, με τά καινούργια των φορέματα, ήμπορούσε κανείς νά τα ελάβη ως άρχοντόπουλα, ως παιδιά των κυριών τής έπαύλεως, — τóση ήτο ή φυσική χάρις και ή κομψότης τής Μηλιάς, καθώς και του Γιαννάκη.

Όταν έπερνούσεν ή άμαξα των κυριών των, τά παιδιά έχαιρετούσαν με σεβασμόν.

— Τί χαριτωμένα πού είνε! έλεγε πάντοτε ο κύριος Δούμανης, αλλά κανείς δέν άπεκρίνετο, κανείς δέν έφαινετο νά έπιδοκιμάξη την γνώμη του.

«Λοιπόν, εΐπε μίαν ήμέραν ή Πολυξένη πρός τόν κύριόν τής, δέν θά έρωτήσετε τόν Γιαννάκην διά τόν θησαυρόν; Έπί τέλους πρέπει νά μάθωμεν τί συμβαίνει. Όσφ περισσότερο γνωρίζω τά παιδιά, τόσφ μεγαλύτεραν έμπιστοσύνην μου έμπνέουν. Είμπορώ νά σας εΐπω ότι χωρίς κανένα φόβον θά έδωσα εις την Μηλιάν νά μου φυλάξη τó πορτοφόλι μου. Άλλά εκείνο τó διαμάντι...»

— Έχεις δίκιο, Πολυξένη. Στείλέ μου αύριο τó πρωί τόν Γιαννάκην εις τó δάσος. Θά συνομιλήσωμεν, ένθ θά καπνίζω την πίπαν μου.

Κατά βάθος, ο κύριος Δούμανης έφοβετο μήπως ήθελεν εύρη ενόχους τούς προστατευομένους του. Και έπροτιμούσε την άμφιβολίαν, από μίαν βεβαίότητα, ή όποια θά τον έκαμνεν ίσως νά μή συμπαθή πλέον τά παιδιά.

Την άλλην ήμέραν, ένθ ο κύριος Δούμανης, με τούς σκύλους του και με την πίπαν του, έκάθητο παρά την λίμνην του δάσους και έκύτταζε με άπόλαυσιν τάς άνθισμένας πασχαλέας — ήτο ωραία αύγή Άπριλίου, — ήκούσθησαν τά έλαφρά βήματα του Γιαννάκη.

— Μ' έζητήσατε, κύριε; εΐπε τó παιδίον και έβγαλε τó κασέτον του.

— Πού ήδρες εκείνο τó διαμάντι; ήρώτησεν άποτόμως ο κύριος Δούμανης, έπίτηδες διά νά μή λάβη καιρό ο Γιαννάκης νά προετοιμάση την άπάντησίν του.

— Ποιό διαμάντι; ήρώτησεν ο Γιαννάκης έκπληκτικός.

— Την πέτρα πού εΐχες εις την τσέπη σου!

— Πρώτη φορά άκούω τή λέξη διαμάντι. Η πέτρα μου είνε γυαλί.

Δέν έταράχθη, δέν έκοκίνισε διόλου ο Γιαννάκης δίδων την άπάντησιν ταύτην.

— Μά πού έμεγάλωσες εσύ;

— Εΐς τó σπίτι μας.

— Και δέν άκουσες ποτέ νά μιλούν γιά διαμάντια;

— Ποτέ! τί τά κάνουν τά διαμάντια;

— Δακτυλίδια, καρφίτσες, σκουλαρίκια, βραχιόλια... Δέν έπήγες ποτέ εις την πόλιν; δέν είδες άδαμαντοπωλείον;

— Ποτέ... δέν έβγήκα ποτέ από τó Πλωμανάκι. Και εκεί πάλι δέν έπήγαινα παρά κάθε Κυριακή, εις την εκκλησίαν.

— Τότε λοιπόν πώς εύρέθη εκείνο τó διαμάντι εις τó μανδηλί σου;

— Τό βρήκαμε μέσα ες ένα κουτί... μά δέν ήξεύρετε τί εύμορφο κουτί! Άπέσω, παντού, εΐχε άνθρωπάκια, πουλιά, ζώα. Ήταν χωμένο μέσα σε μια τρύπα του Βράχου μας, μά τόσφ βαθειά,

• Πώς εύρέθη εκείνο τó διαμάντι εις τó μανδηλί σου; (Σελ. 277, στήλ. γ').

πού ή Μηλιά είδε κ' έπαθε ως νά τó τραβήξη. Άν δέν ήταν, ο γλάρος, πού έχώνετο εκεί γιά νά τρώγη γαρφίδες, ποτέ δέν θά είχαμε αυτό τó κουτί.

Ήταν κλειδωμένο, και έπειδή δέν είχαμε τó κλειδί, αναγκασθήκαμε νά σπάσουμε την κλειδαριά.

— Και τί ήύρατε;

— Πετράδια άσπρα, όμοια με αυτό που έχω κόκκινα, πράσινα, καμμία όγδονταριά από κάθε χρώμα, και μαργαριτάρια χονδρά σαν φουντούκια. Η Μηλιά έλεγε πως έχει παρόμοια εις την κορώνα τής Παναγίας, εστην Έκκλησίαν, και πως τó καθένα θά αξίζει πενήντα λεπτά τó λιγώτερο.

— Μά σεΐς εύρήκατε όλόκληρη περιουσία, αν είνε όλα σαν τó διαμάντι

